

производствената технология, а не фактическото производство на мебели е защитено – нещо, което се оказва, че става пункт, удобен за атакуване от неговите конкуренти. На 1.11.1853 г. 57-годишният Михаел Тонет трансформира фирмата си на името на своите петима синове Франц, Михаел, Август, Йозеф и Яков с бизнескапитал от 10 000 стандартни флорина, годишни продажби за 24 000 флорина и с 42 работника. След това фирмата е известна като "Гебрюдер Тонет" ("Братя Тонет"). Това е тактическо действие в борбата му с неговите конкуренти (Йохан Вайс, Йохан Кукол, Йозеф Нейгер). Чрез контестиране на патента му за "липса на новаторство" те се опитват да го обвинят в незаконно производство на мебели, а не просто на огънати детайли на мебели, и така да подкопаят икономическите основи на неговата фирма. Накрая, през 1855 г., фирмата получава т.нар. "фабрично разрешение". По-трудно било обаче да се справят с упоритото контестиране на патента от 1852 г. от страна на Нейгер. Поради неговите преследвания Михаел Тонет набързо прави едно ново патентно предложение и на 10 юли 1856 г. придобива привилегията "да произвежда столове и крака на маси от вита дървесина, чиято кривина е получена чрез огъване на пара или чрез варене в течности".

МЕЖДУНАРОДНО РАЗРАСТВАНЕ 1856 – 1869 г. През пролетта на 1856 г. Михаел Тонет започва да организира фабрика в Коричан, Моравия. Това е една гориста местност, отличаваща се със суровини и евтина работна ръка. Виена става пункт за продажби, а скоро след това – и център на една международна търговска мрежа. Производството в Коричан започва през 1857 г. В началото полуготовите модели се транспортират до Виена, за да се лакират и сглобят. Годишното производство достига до 10 000 бр. мебели; до 1860 г. вече 300 души произвеждат 50 000 изделия. През 1861 г., Михаел и Август Тонет започват строителството на втора фабрика в Бистриц (Бистржице под Хостинем), която започва работа през 1862 г.; а по-късно в Полша и Унгария се основават още фабрики.

Технологията за огъване на масивна дървесина от 1856 г. е готова за промишлено производство. Опасността дървесината да бъде разкъсана при огъването е успешно преодоляна с помощта на метална шина. Разработват се и нови модели, като прочутия *модел №14*, чиято облегалка е оформена чрез две арки една над друга. Конструкцията се състои само от шест детайла, сглобени само с

винтове и шайби, като все още се произвежда масово при най-ниски разходи за всеки модел. Фундаменталната цел е да се конструират всички модели от стандартизирани индивидуални детайли – крака, седалки и т.н., – за да се произвеждат, сглобяват и пакетират колкото се може по-икономично столовете. 36 бр. столове *модел №14* могат да се опаковат в каса с обем само един кубичен метър. Въпреки анонимния характер на формите този стол показва ясни стилистични връзки със столовете *Бигермайер* – по-специално двойната арка на облегалката може да се открие в рисунки на образци от данхойзеровата фабрика.

През 1859 г. "Братя Тонет" публикуват каталожни страници в различни ежедневници и списания в допълнение към своите реклами.

Първата известна каталожна страница обхваща 26 модела. Заедно със столовете, в нея са включени кресла, канапета и маси. Тъй като асортиментът нараства, а предприятията се намират на различни места, се налага ползването на моделни номера (каталожни номера), за да се опрости комуникацията между заводите, търговските клонове и предприятията. За всеки модел стол в съгласие с историческата идея за комплекти се разработват канапета и кресла със същия моделен

Стол модел №14 от 1857 г. е между най-продаваните вити столове за обществен интериор. Сглобява се от шест детайла от дървесина, прикрепени само с винтове за дърво. Двойната дъга в облегалката може да се открие при модели на виенския майстор Дайнхойзер и има ясно влияние от стила бигермайер